

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 5)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 13/2/1971**

Tôi gầy hẳn đi sau 14 ngày sanh, lại ít ngủ vì ban đêm Noel thường hay trở giấc. Mẹ tôi lo sợ một sự tàn phai sẽ đến với tôi rất chóng, nhưng lòng riêng thì tôi chẳng chút bận tâm theo điều ấy. Tôi vẫn dễ dàng bật thức mỗi khi Noel khóc thét lên.

Nhiều đêm ngồi ôm con vào lòng cho nó ngủ yên, tôi đã nghĩ nó đang là cái "nợ" của mình, xuất hiện bất ngờ làm héo úa cuộc đời và tuổi trẻ... đồng thời lại nghe yêu thương và thích thú theo nó vô cùng. Trong nỗi yêu thương còn xen lẫn cả niềm sung sướng được sở hữu Noel như một báu vật. *Nó đang làm dừng bước chân tôi để sửa soạn cuộc hành trình dài hơn cho hai mẹ con ở tương lai.*

Gần 10 ngày Sơn ra đi rồi mà vẫn chưa nhận được tin. Các ý nghĩ tôi những ngày hôm nay phần

lớn chỉ quy tụ vào con người ấy. Tôi nhớ từng kỷ niệm nhỏ với Sơn. Điều này quả thật lạ lùng như một khám phá kỳ thú. Đôi lúc cũng nghe buồn khi hồi tưởng lại thời con gái, nhưng tiếp liền sau đó là sự hối hận với Noel.

Dù vậy, làm sao mà ngăn được trái tim thôi thổn thức theo những ước mơ thời son trẻ? Nhất là những ước mơ ấy chỉ vừa mới trôi qua không lâu. Thèm một chuyến đi nhưng chỉ thấy lòng càng thêm héo hắt vì trách nhiệm bổn phận không thể từ bỏ. Cho nên đành giấu lại nỗi muốn trong tim để rồi trong giấc mơ nào cũng chỉ thấy toản ra đi và ra đi cùng với đứa con...

***/ Sài Gòn, Chủ nhật, 14/2/1971**

Chiều chủ nhật trời mưa. Lâu lắm rồi mới bắt gặp lại được một buổi chiều mưa âm cúng thế này trong gia đình. Vậy mà sao trong tim vẫn chỉ là sự cảm hoài âm ỉ.

Một lúc nào, các hình ảnh xưa sống dậy làm tâm tư chùng lắng... Đạo tháng 4/1967, anh Thùy về Sài Gòn học khóa Sĩ quan Trừ Bị, bên ngoài trời mưa nhưng bên trong căn nhà Yên Đỗ vẫn rộn ràng tiếng nhạc... Đạo yêu Vũ, tháng 4/1968, những buổi chiều cũng mưa, "*mưa dầm dề đường trơn ướt tiêu điều*" như Vũ vẫn hát... Đạo tháng 7/1969, Hà quay lại tìm trong hy vọng nắm níu một tình cảm, mọi buổi chiều đều có mưa rơi rả... Để rồi từ đó, tôi bỏ đi khỏi vùng trời hạnh phúc chứa chứa biết bao kỷ niệm tuổi thơ, tuổi trẻ của tôi, trong tiếng mưa rơi. Mãi mãi...

Chiều nay trời cũng lại mưa. Căn nhà lặng yên, êm ả. Tôi thấy nhớ Sơn, hình dung sự héo hắt trong không gian ngoài Dục Mỹ... nên viết cho Sơn.

Sàigòn, Chủ nhật 14/2/1971

Son thương nhớ,

Mãi đến hôm nay em vẫn chưa nhận được thư Son. Sao vậy? Em đã gửi đi một lá tuần rồi, không biết Son có nhận chưa? Chẳng lẽ chúng mình cứ "giữ miếng" với nhau? Em chờ Son nói lên tình cảm trước và ngược lại Son cũng thế? Em không thích như vậy, nhưng biết đó là ý nghĩ của anh. Anh sợ thua em nên ít khi tỏ bày tình cảm thật cho em tin tưởng (dù chỉ qua một lá thư nhỏ). Điều này Son nghĩ đúng, nhưng với ai khác kia.

Không lẽ Son đối với em cũng hững hờ như đã đối cùng gia đình anh từ trước? Nếu thật vậy thì nên tỏ rõ cho em hay để ít ra những tháng ngày tuổi trẻ của em cũng đỡ thất vọng theo sự đợi chờ một ảo ảnh. Dù vậy, em vẫn mong sớm nhận thư để đánh đổ những ý nghĩ bi quan trong lòng mình đi.

Mấy đêm rồi em và Mẹ không ngủ được nhiều vì Noel hay thức giấc quá. Em xanh gầy hẳn đi, sợ rằng từ nay khó lòng mập nổi. Tuy nhiên em vẫn ăn được. Em không hiểu Son đang thế nào ngoài ấy? Mẹ cũng sợ Son bệnh và nhắc đến Son luôn.

Sau khi khoẻ hẳn, em sẽ đi Nha Trang thăm Son, đến với Son, chứ không phải Son đến với em như những lần trước. Nhiều lúc nhớ Son đến thất tim, em biết rằng cuộc đời mình từ nay không còn nữa những ước mơ to rộng, mà chỉ là thu gọn trong tình thương cho Noel và cả cho Son. Sự mong ước (nếu có) là mong con mau lớn để tự tay mình gây dựng tất cả cho nó. Đôi lúc thoảng qua trong óc niềm say mê cũ, em nghe nao nức theo những chuyến đi tới khung trời lạ... Nhưng rồi mọi nỗi đều bị chìm xuống. Lúc này em không muốn bỏ

Sài Gòn ra đi khi Noel còn quá nhỏ. Em sẽ cố gắng làm việc nhiều và đợi chờ gầy dựng với Sơn một tương lai thật sự có nhau.

Sơn hãy ăn ngủ đều và viết thư cho em.

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 20/2/1971**

Nhận thư Sơn sáng nay. Xúc động đến gần như đau đớn. Lá thư đầu tiên từ khi an phận làm mẹ đúng là một linh dược cho kẻ ốm nặng, để từ đó, tôi cảm tưởng mình khoẻ hẳn lại sau 21 ngày sanh.

Dục Mỹ, thứ Tư 17/2/1971

Em và con yêu thương,

Đêm về khuya, gió thổi lạnh sắt se khi anh ngồi viết cho em. Anh đã khoẻ thì lại không có em bên cạnh mà thương và cũng để em xoa dịu cho anh những phút giây buồn tẻ hiện tại. Lại cũng không có Mẹ để được Mẹ mua cháo cho ăn, đưa cho từng viên thuốc lúc anh đang bệnh ở Sài Gòn mấy ngày trước (y hết như anh từng được nhận từ Mẹ anh những ngày bà còn sống). Cũng không có Noel để anh hôn lên đôi mắt đang ngủ của nó...

Bây giờ chung quanh chỉ toàn là đêm đen tĩnh mịch. Thật chẳng bù với những ngày cuối ở Sài Gòn, có Mẹ, có em và con trai đầy đủ thì anh lại nằm mê man, hững hờ mệt mỏi khi con khóc, không giúp được gì để cho em yên ngủ. Bây giờ ngồi đây mà tiếc thời gian...

Thu Vân ơi,

Đã nửa tháng trôi đi rồi. Nửa tháng xa em và con, sống trong cô đơn vơi vợi. Đêm đêm anh đã muốn viết thật nhiều thư cho em nhưng sức khoẻ vẫn chưa hồi phục, phải ăn cháo, gầy và xanh nhiều lắm. Anh không cầm nổi cây bút để chia với em sự cô đơn lạc lõng và niềm nhớ thương hiện tại.

Hôm từ giã em, đến phi trường trở nên phi cơ đã bay. Anh ngồi lại đó, lòng thật chỉ muốn quay về với em và con. Nhưng rồi vẫn cứ mãi đợi chuyến bay cuối. 4 giờ 30 cất cánh, đến Nha Trang thì đã quá chiều, anh bị trúng gió đột ngột, ói ra máu và lăn kên giữa đường phố. Anh đã tưởng không còn ngồi đây để đúc kết ý nghĩ thương nhớ gửi về em và con nữa. Xe đưa thẳng anh về bệnh xá điều trị từ bữa đó cho mãi đến hôm nay.

Em thương,

Anh thường lẩn thẩn tự hỏi rằng chúng ta phải làm sao để có được nhau khi mà anh đã tuyệt vọng hoàn toàn vì những đổi thay của hoàn cảnh? Anh đang sống những ngày cũ của em, thời gian em cô đơn buồn tẻ trong căn nhà trên đường Trương Tấn Bửu. Ở đây sao nó buồn và ớn lạnh quá. Gió thổi, liều reo, hai âm thanh hòa hợp u uẩn nghe ghê rợn như tiếng ma hờn quỷ khóc. Lại thêm bóng tối khiếp đảm. Giờ đây lạc lõng giữa một tập thể ngu si, anh lại càng nghe nhớ thương em.

Anh cũng chẳng dám mơ ước chuyện xa xôi, nhưng giá có em ở đây, may ra có thể giúp anh lướt qua được cuộc sống buồn bã hiện tại. Phải sống và đối diện với khung cảnh này mà lại xa em và con, anh buồn ghê gớm. Nhưng thôi, đành mặc cho số phận. Nói cho lắm thì anh cũng chẳng có được hơi ấm của em và con ngay bây giờ.

Em yêu dấu,

Em có khoẻ không? Nhớ ăn ngủ cho nhiều. Những điều ấy rất cần thiết cho em trong lúc này. Ráng nghe lời Mẹ cho anh vui. Con trai chắc vẫn ngủ li bì và chẳng thèm bú? Nó có giống em không?

Em yêu, xin Em có thể cho anh biết hiện Noel đang ở đâu? Có phải là đã gửi nó đến cái nơi mà em nói trước khi anh từ giã? Hay đã được đưa về nhà Mẹ? Thật anh nóng lòng muốn biết. Sao em không viết cho anh hay? Khổ cho con thật! Mời bây lớn mà đã long đong rồi! Em hãy thương và săn sóc nó thay anh. Tình thương của một người cha sẵn có trong tâm hồn, anh sẽ dành trọn cho con sau này.

Càng suy nghĩ anh càng thấy thương em, thương Noel và cả thương anh nữa. Giá gì Trời ngó lại cho anh chút ít thì em và con đâu đến nỗi khổ (trên tinh thần) như thời gian qua. Anh mong em hiểu và tha thứ cho anh.

Anh không biết trong tương lai em sẽ thế nào? Riêng anh tin rằng mình vẫn vậy, yêu em, yêu Thu Vân như cũ. Dù hiện tại chúng mình không ở bên nhau nhưng anh mong em giữ mãi cái tình ấy cho anh. Với tâm hồn cao đẹp của em, anh cầu mong em vẫn như những ngày sống gần gũi bên anh ở căn nhà đường Trương Tấn Bửu.

Anh cầu xin ơn trên phù hộ cho cả ba chúng mình. Tình của mình đã là thứ tình đúc kết trong đau khổ, anh mong em sẽ không quên nó.

Đêm đã khuya rồi. Viết cho em bên ngọn đèn pin đã chiếu. Ngoài luồng ánh sáng nhỏ bé này, tất cả chỉ còn đêm đen và gió lạnh.

Anh ngừng và cầu chúc em mau mạnh.

Hôn em và con.

Anh, Đỗ Sơn.

TB. Anh kính lời hầu thăm Mẹ và các em. Riêng Mẹ, hôn Mẹ thay anh và gửi đến Mẹ muôn vàn lời kính trọng thương quý của anh.

Gửi cho anh, em đề: "Thiếu tá Lê Lan, trưởng phòng nhân viên. KBC 4926."

Tâm trạng hiện tại của Sơn, tôi từng sống qua suốt một năm dài nên rất hiểu. Những tháng ngày hiu hắt buồn tênh với Bà Ngoại trong căn trại rộng mênh mông, gió thổi ào ào hòa với tiếng chó sủa suốt đêm, tôi giam mình u uẩn vì cái thai giấu diếm. Rồi thời gian tháng 9/1970, lưu trú một mình trong căn nhà 7B Quang Trung, những buổi chiều trên bãi biển nghiền ngẫm cuộc đời nát tan quá sớm. Sau cùng là nỗi cô đơn ghê gớm trong căn nhà trọ trên đường Trương Tấn Bửu Sài Gòn, Sơn thường bỏ tôi mà đi từ sáng sớm cho đến tận khuya.

Tâm trạng ấy, giờ đây Sơn đang sống. Nhưng khi hiểu để mà thương được cho tôi thì cũng không còn gì bù đắp. Tôi xót xa cho Sơn nhưng cũng không biết cách nào đáp lại nỗi mơ ước "*được có em*" như trong lá thư Sơn viết. Tâm tư khổ sở đày đọa khi nhận thực được rõ ràng sự mù mịt như khói mây trong tình cảm cả hai.

Có một điều rất thật không thể tự dối mình là không hiểu sao từ nơi Sơn, tôi vẫn *không tìm thấy chút nào tin tưởng?* Ở Sơn có cái gì đó cứ khiến tôi phải nghĩ rằng "*Chỉ khổ cho riêng mình nếu đi sâu vào cuộc đời thực tế với nhau*".

Biết làm gì hơn? Đành phó mặc mọi sự định đoạt vào tay Thượng Đế.

[]

(Tiếp bài 6)

[]